

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 32

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

2 lutego 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 32/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 26 z 26.1.2013.....

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 32/02

Sprawa C-476/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshofs (Austria) w dniu 24 października 2012 r. — Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Verband Österreichischer Banken und Bankiers

2

2013/C 32/03

Sprawa C-479/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 25 października 2012 r. — H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG przeciwko Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH

3

2013/C 32/04

Sprawa C-495/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 listopada 2012 r. — The Bridport and West Dorset Golf Club Limited przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

3

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 32/05	Sprawa C-509/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 9 listopada 2012 r. — IPTM-Instituto Portuário e dos Transportes Marítimos przeciwko Navileme-Consultadoria Náutica, Lda, Nautizende — Consultadoria Náutica, Lda	4
2013/C 32/06	Sprawa C-522/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 19 listopada 2012 r. — Tefvik Isbir przeciwko DB Services GmbH	5
2013/C 32/07	Sprawa C-523/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Włochy) w dniu 19 listopada 2012 r. — Direxta Alta Formazione S.r.l. przeciwko Regione Puglia	5
2013/C 32/08	Sprawa C-531/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 września 2012 r. w sprawach połączonych T-572/10 Komisja Europejska przeciwko SEMEA i Commune de Millau, wniesione w dniu 23 listopada 2012 r. przez Commune de Millau i Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA)	6
2013/C 32/09	Sprawa C-533/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2012 r. przez Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM)	7
2013/C 32/10	Sprawa C-536/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2012 r. przez Republikę Francuską	7
2013/C 32/11	Sprawa C-545/12: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej	8
2013/C 32/12	Sprawa C-550/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-160/10 J przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 3 grudnia 2012 r. przez J	9
2013/C 32/13	Sprawa C-552/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 4 października 2012 r. w sprawie T-215/10 Republika Grecka przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 grudnia 2012 r. przez Republikę Grecką	9
2013/C 32/14	Sprawa C-553/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-169/08 DEI przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 listopada 2012 r. przez Komisję Europejską	10
2013/C 32/15	Sprawa C-554/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-421/09 DEI przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 listopada 2012 r. przez Komisję Europejską	11
2013/C 32/16	Sprawa C-555/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 3 grudnia 2012 r. — Claudio Loreti i in. przeciwko Comune di Zagarolo	11
2013/C 32/17	Sprawa C-558/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10 Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 4 grudnia 2012 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	12

2013/C 32/18	Sprawa C-559/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji wniesione w dniu 5 grudnia 2012 r. przez Republikę Francuską	13
2013/C 32/19	Sprawa C-576/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 3 października 2012 r. w sprawie T-465/09 Jurašinović przeciwko Radzie, wniesione w dniu 10 grudnia 2012 r. przez Ivana Jurašinovicia	14
Sąd		
2013/C 32/20	Sprawa T-457/07: Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Evropaïki Dynamiki przeciwko EFSA (Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Świadczenie usług wsparcia w zakresie technologii informacyjnej — Odrzucenie oferty i decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Kryteria wyboru — kryteria udzielenia zamówienia — Przestrzeganie kryteriów udzielenia zamówienia określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia — Oczywisty błąd w ocenie)	15
2013/C 32/21	Sprawa T-332/09: Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Electrabel przeciwko Komisji (Konkurencja — Koncentracje — Decyzja nakładająca grzywnę za przeprowadzenie koncentracji — Obowiązek zawieszenia koncentracji — Obowiązek uzasadnienia — Błąd w ocenie — Przedawnienie — Kwota grzywny)	15
2013/C 32/22	Sprawa T-352/09: Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Novácke chemické závody przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Równość traktowania — Wytoczne w sprawie obliczania kwoty grzywny z 2006 r. — Wypłacalność)	15
2013/C 32/23	Sprawa T-392/09: Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Górna granica wynosząca 10 % obrotu — Obrót właściwy — Wytoczne w sprawie obliczania kwoty grzywny z 2006 r. — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Zdolność płatnicza)	16
2013/C 32/24	Sprawa T-400/09: Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Ecka Granulate i non ferrum Metallpulver przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar — Wytoczne w sprawie obliczania kwoty grzywny z 2006 r. — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Proporcjonalność — Zdolność płatnicza)	16
2013/C 32/25	Sprawa T-410/09: Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Almamet przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Prawo do obrony — Uprawnienia Komisji do przeprowadzania kontroli — Jednolite i ciągłe naruszenie — Grzywny — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Proporcjonalność — Wytoczne w sprawie obliczania kwoty grzywny z 2006 r.)	17

2013/C 32/26	Sprawa T-78/11 P: Postanowienie Sądu z dnia 4 grudnia 2012 r. — Lenz przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów zabiegów wykonanych przez „Heilpraktikera” — Obowiązek uzasadnienia — Przeinaczenie okoliczności faktycznych)	17
2013/C 32/27	Sprawa T-390/11: Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Evonik Industries przeciwko OHIM — Bornemann (EVONIK) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umożnienie postępowania)	17
2013/C 32/28	Sprawa T-664/11: Postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Royal Mediterranean (THAI SPA) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Ograniczenie wykazu usług zawartego w zgłoszeniu znaku towarowego — Umożnienie postępowania)	18
2013/C 32/29	Sprawa T-492/12: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2012 r. — Storch i in. przeciwko EZB ...	18
2013/C 32/30	Sprawa T-507/12: Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2012 r. — Słowenia przeciwko Komisji	19
2013/C 32/31	Sprawa T-516/12: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Ted — Invest przeciwko OHIM — Scandia Down (sensi scandia)	20
2013/C 32/32	Sprawa T-517/12: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2012 r. — Alro przeciwko Komisji	20
2013/C 32/33	Sprawa T-518/12: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Spirlea przeciwko Komisji	21
2013/C 32/34	Sprawa T-520/12: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Pågen Trademark przeciwko OHIM (giffjar)	22
2013/C 32/35	Sprawa T-522/12: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2012 r. — Alfa-Beta Vassilopoulos przeciwko OHIM — Henkel (AB terra Leaf)	22
2013/C 32/36	Sprawa T-523/12: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2012 r. — Rani Refreshments przeciwko OHIM — Global-Invest Bartosz Turek (Sani)	23
2013/C 32/37	Sprawa T-524/12: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2012 r. — Recaro przeciwko OHIM — Certino Mode (RECARO)	23
2013/C 32/38	Sprawa T-526/12: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2012 r. — AXA Versicherung przeciwko Komisji	24
2013/C 32/39	Sprawa T-534/12: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2012 r. — Still przeciwko OHIM (Fleet Data Services)	25
2013/C 32/40	Sprawa T-535/12: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2012 r. — Still przeciwko OHIM (Truck Data Services)	25
2013/C 32/41	Sprawa T-366/00 RENV: Postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Scott przeciwko Komisji	26
2013/C 32/42	Sprawa T-258/04 RENV: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Polska przeciwko Komisji	26
2013/C 32/43	Sprawa T-370/10: Postanowienie Sądu z dnia 4 grudnia 2012 r. — Rubinetterie Flero przeciwko Komisji	26

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2013/C 32/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Dz.U. C 399 z 22.12.2012.

Dz.U. C 389 z 15.12.2012.

Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Dz.U. C 373 z 1.12.2012.

Dz.U. C 366 z 24.11.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshofs (Austria) w dniu 24 października 2012 r. — Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Verband Österreichischer Banken und Bankiers

(Sprawa C-476/12)

(2013/C 32/02)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Österreichischer Gewerkschaftsbund

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Verband Österreichischer Banken und Bankiers

Pytania prejudycjalne

1) Czy w przypadku dodatku na dzieci uregulowanego w układzie zbiorowym pracy, będącego świadczeniem socjalnym pracodawcy służącym częściowemu wyrównaniu finansowych ciężarów alimentacyjnych spoczywających na rodzicach względem dziecka, dla którego pobierany jest dodatek należy ze względu na rodzaj tego świadczenia (jako odpowiednie) stosować zasadę pro rata temporis wedle klauzuli 4 pkt 2 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin ⁽¹⁾?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

czy klauzulę 4 pkt 1 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin (Dz.U. 1998, L 14, s. 9, poprawionej w Dz.U. 1998, L 128, s. 71, zmienionej dyrektywą 98/23/WE, Dz.U. 1998, L 131, s. 10) należy interpretować w ten sposób, że nierówne traktowanie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy poprzez proporcjonalne zmniejszenie roszczenia o dodatek na dzieci w stosunku do czasu pracy — uwzględniając szeroki zakres

uznania przedstawicieli pracowników i pracodawców przy ustalaniu konkretnego celu z zakresu polityki społecznej i gospodarczej oraz środki nadające się do jego osiągnięcia — jest obiektywnie uzasadnione przy założeniu, że zakaz świadczeń proporcjonalnych

a) utrudnia lub uniemożliwia zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy w formie niepełnego wymiaru czasu pracy rodziców lub drobne zatrudnienia w czasie urlopu macierzyńskiego lub

b) prowadzi do zniekształcenia konkurencji poprzez wyższe finansowe obciążenia pracodawców zatrudniających dużą liczbę pracowników w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz do zmniejszenia gotowości pracodawców do zatrudniania pracowników w niepełnym wymiarze czasu pracy lub

c) prowadzi do uprzywilejowania pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, którzy pozostają w innych stosunkach pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy i mają wielokrotne roszczenie o świadczenia na podstawie układu zbiorowego pracy, takie jak dodatek na dziecko lub

d) prowadzi do uprzywilejowania pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ dysponują oni większą ilością czasu wolnego od pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy i w związku z tym mają lepsze możliwości sprawowania opieki nad dzieckiem?

3) W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi przeczącej: czy art. 28 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że w systemie prawa pracy, w którym zasadnicze elementy minimalnych standardów prawa pracy są tworzone na podstawie zgodnych ocen polityki społecznej w szczególności sposób wybranych i kwalifikowanych stron układu zbiorowego pracy, w przypadku nieważności (zgodnie z praktyką krajową) tylko jednego szczegółowego postanowienia (naruszającego unijny zakaz dyskryminacji) zawartego w układzie zbiorowym pracy (w niniejszej sprawie proporcjonalne określenie dodatku na dzieci przy niepełnym wymiarze czasu pracy) sankcja nieważności obejmuje cały przepis układu zbiorowego pracy dotyczący tego zakresu regulacji (w niniejszej sprawie: dodatek na dzieci)?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 14, s. 9, poprawiona w Dz.U. 1998, L 128, s. 71, zmieniona dyrektywą 98/23/WE, Dz.U. 1998, L 131, s. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 25 października 2012 r. — H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG przeciwko Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH

(Sprawa C-479/12)

(2013/C 32/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i skarżąca w postępowaniu rewizyjnym: H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG

Strona skarżąca i pozwana w postępowaniu rewizyjnym: Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wzór może stać się dostatecznie znany środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, jeśli rysunki tego wzoru zostały udostępnione handlowcom?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że wzór, mimo że został ujawniony osobom trzecim bez wyraźnego albo dorozumianego warunku zachowania poufności, nie mógł stać się znany środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, jeśli
 - a) został ujawniony wyłącznie jednemu przedsiębiorstwu należącemu do środowisk wyspecjalizowanych; lub
 - b) został przedstawiony na stoisku wystawowym w Chinach, znajdującym się poza zwykłym zakresem obserwacji rynku?
- 3) a) Czy art. 19 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że na właścicielu niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego ciąży obowiązek dowiedzenia, że sporne używanie wynika z naśladowania chronionego wzoru?
- b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3 a):

Czy ciężar dowodu zostaje odwrócony albo czy właściciel niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego może skorzystać z ułatwienia w przeprowadzeniu dowodu, jeśli pomiędzy wzorem a spornym używaniem występują istotne podobieństwa?

- 4) a) Czy roszczenie o zaniechanie naruszeń niezarejestrowanego wzoru wspólnotowemu zgodnie z art. 19 ust. 2, art. 89 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 ulega przedawnieniu?

- b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4 a):

Czy to przedawnienie regulowane jest prawem Unii, a jeśli tak, to którym przepisem?

- 5) a) Czy roszczenie o zaniechanie naruszeń niezarejestrowanego wzoru wspólnotowemu zgodnie z art. 19 ust. 2, art. 89 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 ulega utracie?

- b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 5 a):

Czy utrata tego prawa jest regulowana prawem Unii, a jeśli tak, to którym przepisem?

- 6) Czy art. 89 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że do roszczeń o zniszczenie, o udzielenie informacji oraz o odszkodowanie podnoszonych w odniesieniu do całego terytorium Unii z powodu naruszenia niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego należy stosować prawo państwa członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. L 3, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 listopada 2012 r. — The Bridport and West Dorset Golf Club Limited przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-495/12)

(2013/C 32/04)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Bridport and West Dorset Golf Club Limited

Strona pozwana: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Przy stosowaniu bezwzględnie wiążących przepisów art. 134 do przepisów art. 132 ust.1 lit. m) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT⁽¹⁾ w okolicznościach, w których podmiot uznany za organizację nienastawioną na osiągnięcie zysku świadczy usługi polegające na przyznaniu prawa do gry w golfa, jakie usługi, jeśli w ogóle, stanowią „transakcje zwolnione”?
- 2) Czy uprawnione jest ograniczenie zwolnienia przewidzianego na podstawie art. 132 ust. 1 lit. m) w zależności od tego, czy usługi polegające na przyznaniu prawa do gry w golfa są świadczone na rzecz członka organizacji nienastawionej na osiągnięcie zysku?
- 3) Czy przepisy art. 134 należy interpretować jako ograniczające zwolnienie jedynie do usług „ściśle związanych” (w sensie: ubocznych) z „transakcjami zwolnionymi” czy też do jakiegokolwiek usługi wchodzącej w zakres art. 132 ust. 1 lit. m)?
- 4) W przypadku gdy organizacja nienastawiona na osiągnięcie zysku, zgodnie z jej publicznie ogłoszonymi celami regularnie i w sposób stały zezwala osobom niebędącym jej członkami na grę w golfa, jaką wykładnię należy nadać pojęciu „główn[y] cel[...]" pobierania opłat od osób niebędących członkami?
- 5) Dla celów art. 134 lit. b) względem czego „dodatkw[y] doch[ód]" musi mieć charakter dodatkowy?
- 6) Jeśli dochodu uzyskanego z udostępnienia obiektów sportowych osobom niebędącym członkami [klubu] nie należy traktować jako „dodatkowego dochodu” dla celów art. 134 lit. b), to czy art. 133 lit. d) zezwala państwu członkowskiemu na wyłączenie takiego dochodu ze zwolnienia, jeśli zwolnienie może powodować zakłócenie konkurencji na niekorzyść przedsiębiorstw komercyjnych podlegających podatkowi VAT, przy jednoczesnym zachowaniu zwolnienia dochodu pochodzącego z przyznania członkostwa członkom tych samych organizacji nienastawionych na osiągnięcie zysku, jeśli same składki członkowskie są w stanie doprowadzić do przynajmniej pewnego zakłócenia konkurencji?
- 7) W szczególności, czy konieczne jest, aby każda z przesłanek wdrożonych na podstawie art. 133 lit. d) znajdowała zastosowanie do wszystkich usług świadczonych przez organizację nienastawioną na osiągnięcie zysku, które w przeciwnym razie byłyby objęte zakresem zwolnienia, czy też dopuszczalne jest wprowadzenie częściowego ograniczenia, tj. wprowadzenie zwolnienia z tytułu udzielenia prawa do gry w golfa członkom, ale nie osobom niebędącym członkami, gdy zarówno usługi na rzecz członków, jak i osób niebędących członkami znajdują się w konkurencji z działalnością przedsiębiorstw komercyjnych?

- 8) Jaka jest różnica, jeśli w ogóle występuje, w zakresie przesłanek pomiędzy art. 133 lit. d), który wymaga możliwych „zakłóceń konkurencji”, a art. 134 lit. b), który przewiduje jedynie występowanie bezpośredniej konkurencji?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 9 listopada 2012 r. — IPTM-Instituto Portuário e dos Transportes Marítimos przeciwko Navileme-Consultadoria Náutica, Lda, Nautizende — Consultadoria Náutica, Lda

(Sprawa C-509/12)

(2013/C 32/05)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Norte.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: IPTM-Instituto Portuário e dos Transportes Marítimos.

Strona pozwana w postępowaniu odwoławczym: Navileme-Consultadoria Náutica, Lda, Nautizende — Consultadoria Náutica, Lda.

Pytania prejudycjalne

Czy prawo UE wobec zasady zakazu dyskryminacji pomiędzy obywatelami kraju jednego państwa członkowskiego a obywatelami drugiego państwa członkowskiego [obecny art. 18 TFUE i dotychczasowy art. 12 WE], wobec swobodnego przepływu osób w EU i wyjątków od niego [obecny art. 45 ust. 3 TFUE i dotychczasowy art. 39 WE], wobec swobody świadczenia usług i jej możliwych ograniczeń [art. 52 TFUE, dotychczasowy art. 46 WE, ex vi art. 62 TFUE i dotychczasowy art. 55 WE], powinno być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego, które wymaga zamieszkania na danym terytorium, dla wydania rekreacyjnej karty żeglarskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 19 listopada 2012 r. — Tevfik Isbir przeciwko DB Services GmbH

(Sprawa C-522/12)

(2013/C 32/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tevfik Isbir

Strona pozwana: DB Services GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „minimalne stawki płacy” zawarte w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 96/71/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że oznacza ono świadczenie wzajemne pracodawcy za takie świadczenie pracy przez pracownika, które zgodnie z wymienionymi w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze przepisami prawnymi lub administracyjnymi lub umowami zbiorowymi ma być wynagrodzone w całości i wyłącznie według uzgodnionego w układzie zbiorowym wynagrodzenie minimalne („zwykłe świadczenie”) i w związku z tym jedynie takie świadczenia pracodawcy mogą zostać zaliczone na poczet zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia minimalnego, które wynagradzają to zwykłe świadczenie i muszą być oddane do dyspozycji pracownika najpóźniej w przewidzianym terminie wypłaty wynagrodzenia za dany okres?
- 2) Czy pojęcie „minimalne stawki płacy” zawarte w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 96/71/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono przepisom i praktykom krajowym, zgodnie z którymi świadczenia pracodawcy nie są uważane za część minimalnej płacy i w związku z tym nie podlegają zaliczeniu na poczet spełnienia roszczenia o wypłatę minimalnego wynagrodzenia, jeśli pracodawca wykonuje te świadczenia na podstawie zobowiązania wynikającego z układu zbiorowego,
 - które zgodnie z wolą stron układu zbiorowego i ustawodawcy krajowego mają na celu powiększania majątku pracowników,
 - i w tym celu
 - pracodawca wpłaca długoterminowo na rzecz pracowników miesięczne świadczenia, na przykład jako wkłady oszczędnościowe, jako wkład na potrzeby budowy lub nabycia domów mieszkalnych albo jako składka na kapitałowe ubezpieczenie na życie, oraz
 - są one wspierane poprzez dopłaty państwowe albo przywileje podatkowe, oraz

— pracownicy mogą dysponować tymi wkładami dopiero po upływie wieloletniego okresu, oraz

— wysokość wkładów jako określonych kwot miesięcznych zależy wyłącznie od uzgodnionego okresu zatrudnienia, nie zaś od wynagrodzenia za pracę („płatności na pracowniczy fundusz oszczędnościowy”)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, Dz.U. L 18, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Włochy) w dniu 19 listopada 2012 r. — Dirextra Alta Formazione S.r.l. przeciwko Regione Puglia

(Sprawa C-523/12)

(2013/C 32/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dirextra Alta Formazione S.r.l.

Strona pozwana: Regione Puglia

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 3 ustawy nr 12/2009 regionu Apulia, obowiązujący na terytorium regionu, regulujący w sposób restrykcyjny dostęp do rynku świadczenia niektórych szczególnych usług zmierzających do podniesienia lokalnego poziomu kształcenia (prowadzenie poddyplomowych kursów master), który to przepis uzależnia ten dostęp od spełnienia tylko jednego wymogu, wybranego i sformułowanego w sposób arbitralny (suma godzin rozłożonych w okresie czasu, którego nadmierna długość jest nieuzasadniona) w świetle celu środka wspólnotowego (poprawa jakości kształcenia, a zatem wybór podmiotów posiadających odpowiednie kwalifikacje) i niezależnego od rzeczywistego czasu trwania określonej usługi, jest zgodny z art. 56 i nast. oraz z art. 101 i nast. (dawniej art. 49 i 81 i nast.), jak również z art. 107 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 grudnia 2009 r.) oraz z zasadami konkurencji, proporcjonalności, niedyskryminacji i równego traktowania, które wynikają z powyższych postanowień, również w związku z art. 9 i 10 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 2 Protokołu dodatkowego oraz art. 11 i 14 Karty praw podstawowych?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 września 2012 r. w sprawach połączonych T-572/10 Komisja Europejska przeciwko SEMEA i Commune de Millau, wniesione w dniu 23 listopada 2012 r. przez Commune de Millau i Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA)

(Sprawa C-531/12 P)

(2013/C 32/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Commune de Millau i Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) (przedstawiciel: F. Bleykasten, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 września 2012 r.,

Po rozpoznaniu sprawy,

— uznanie Sądu za niewłaściwy do rozpatrzenia skargi Komisji przeciwko Commune de Millau w sprawie T-572/10;

— uznanie sądów francuski za właściwe do rozpatrzenia sprawy;

— uznanie skargi Komisji przeciwko SEMEA w sprawie T-168/10 za niedopuszczalną;

Co do istoty,

— uznanie zobowiązania stanowiącego podstawę roszczenia Komisji za przedawnione w świetle prawa francuskiego;

— oddalenie roszczeń Komisji wobec Commune de Millau i SEMEA;

Tytułem żądania ewentualnego,

— stwierdzenie, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa i dobrej administracji;

— uznanie odpowiedzialności pozaumownej Unii wobec Commune de Millau i SEMEA;

— nakazanie Komisji zapłaty na rzecz Commune de Millau i SEMEA kwoty głównej 41 012 EUR powiększonej o odsetki i koszty dodatkowe obliczone według prawa francuskiego na dzień wydania wyroku;

W każdym razie

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty przeciwko wyrokowi Sądu.

Po pierwsze, Commune de Millau utrzymuje, że sąd nie jest właściwy do rozpatrywania skargi wniesionej przeciwko niej. Jej zdaniem zawarcie klauzuli arbitrażowej w imieniu osoby trzeciej jest zgodnie z prawem francuskim niemożliwe w przypadku osoby prawnej prawa publicznego. Zdaniem wnoszącej odwołanie nie ma umowy, w której zawarłaby ona z Komisją klauzulę arbitrażową.

Po drugie, SEMEA utrzymuje, że przekazując majątek udziałowcy będącemu osobą prawną prawa publicznego nie podlegającą niewypłacalności (Commune de Millau), podczas gdy sama znajdowała się w upadłości, skutecznie wyczerpała swoje prawa i obowiązki o charakterze społecznym.

Po trzecie, wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi błąd prawny polegający na pominięciu obowiązujących przepisów dotyczących przedawnienia. Sporna wierzytelność powstała w związku ze stosunkami handlowymi między SEMEA a Komisją. Niezależnie od administracyjnego charakteru umowy między SEMEA a Komisją, właściwą w sprawie normą dotyczącą przedawnienia jest zdaniem wnoszących odwołanie art. 189 bis, obecnie art. 110–4 francuskiego kodeksu handlowego. Zdaniem wnoszących odwołanie wierzytelność Komisji jest więc przedawniona.

Po czwarte, wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi pominięcie odpowiedzialności Komisji, podczas gdy jej beczynność przez 12 lat w kwestii odzyskania wierzytelności stanowi czyn niedozwolony i narusza art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Wysokość odsetek żądanych przez Komisję jest również związana z jej beczynnością, w związku z czym istnieje związek przyczynowy między stwierdzoną szkodą a zachowaniem Komisji. Wnoszący odwołanie utrzymują wreszcie, że szkoda wiąże się z niemożnością podjęcia przez ich w stosownym czasie kroków zmierzających do zaspokojenia roszczeń Komisji.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2012 r. przez Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM)

(Sprawa C-533/12 P)

(2013/C 32/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) SA (przedstawiciele: A. Winckler i F.-C. Laprévote, adwokat)

Druga strona postępowania: Corsica Ferries France SAS, Komisja Europejska, Republika Francuska

Żądania wnoszącej odwołanie

- częściowe uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej w zakresie, w jakim w wyroku tym stwierdzono nieważność art. 1 akapity drugi i trzeci decyzji Komisji 2009/611/WE z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie środków pomocy C 58/02 (ex N 118/02), jakie Francja przyznała na rzecz Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) ⁽¹⁾, ze względu na to, że: i) Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie w odniesieniu do analizy ujemnej ceny sprzedaży 158 mln EUR, łącznego i jednoczesnego wniesienia przez CGMP wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR oraz pomocy na rzecz osób fizycznych w kwocie 38,5 mln EUR; oraz ii) dokonana przez Komisję analiza salda końcowego restrukturyzacji w kwocie 15,81 mln EUR została oparta na błędnej przesłance;
- obciążenie spółki Corsica Ferries kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty zmierzające do częściowego uchylenia wyroku Sądu.

W pierwszej kolejności, co się tyczy sprzedaży po cenie ujemnej, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie tylko błędnie ocenił zakres uznania, jakim Komisja dysponuje przy stosowaniu kryterium inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej, ale także naruszył prawo przy wykładni tego kryterium. Sąd przeinaczył decyzję Komisji i nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia, przyjmując sprzeczną z art. 345 TFUE wykładnię kryterium inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej.

W drugiej kolejności, co się tyczy wkładu kapitałowego, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył decyzję

Komisji, uznając, że instytucja ta nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych czynników przy ocenie porównywalnego charakteru warunków wnoszenia jednoczesnych prywatnych wkładów kapitałowych.

W trzeciej kolejności, co się tyczy środków pomocy na rzecz osób, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie tylko przeinaczył decyzję Komisji, ale także naruszył prawo i nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do korzyści, jaką odniosła SNCM.

W czwartej kolejności wnosząca odwołanie utrzymuje, że w świetle powyższych zarzutów rozumowanie Sądu odnoszące się do salda końcowego restrukturyzacji obliczonego na 15,81 mln EUR jest nieskuteczne.

⁽¹⁾ DZ.U. 2009, L 225, s. 180.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2012 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-536/12 P)

(2013/C 32/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, N. Rouam i J. Rossi, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Corsicaa Ferries France SAS, Komisja Europejska, Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez czwartą izbę Sądu w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France przeciwko Komisji Europejskiej w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność art. 1 akapity drugi i trzeci decyzji Komisji 2009/611/WE z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie środków pomocy C 58/02 (ex N 118/02), jakie Francja przyznała na rzecz Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) ⁽¹⁾;
- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie lub odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty zmierzające do uchylenia wyroku Sądu.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, że Komisja naruszyła prawo, uznając, iż sprzedaż Société nationale maritime Corse-Méditerranée po cenie ujemnej wynoszącej 158 mln EUR nie stanowiła pomocy państwa. Z jednej strony wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że uznał on, iż Komisja nie mogła wziąć pod uwagę zagrożenia naruszenia wizerunku marki państwa jako globalnego podmiotu gospodarczego w sektorze prywatnym, w ramach kryterium świadomego inwestora prywatnego, aby ustalić, czy wypłata dodatkowych odpraw pracownikom SNCM w wypadku likwidacji tej spółki zostałaby dokonana także przez świadomego inwestora prywatnego. Z drugiej strony wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że zażądał on od Komisji przedstawienia dowodu na to, że wypłata dodatkowych odpraw stanowi wystarczająco utrwaloną, a wręcz stałą praktykę wśród przedsiębiorców prywatnych.

W drugiej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, uznając, iż Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych czynników przy ocenie kwestii porównywalności wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR wniesionego do SNCM przez akcjonariusza publicznego i wkładu kapitałowego w kwocie 26,25 mln EUR wniesionego przez prywatne spółki przejmujące, a także że Komisja powinna była wziąć pod uwagę klauzulę umożliwiającą odstąpienie od umowy zbycia, przyznaną prywatnym spółkom przejmującym w ramach prywatyzacji SNCM.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 36 w związku z art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, a także art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem, uznając za pomoc państwa przyznane na rzecz osób fizycznych środki pomocowe w kwocie 38,5 mln EUR, nie zbadawszy posilkowo, czy środek ten spełniał kryterium świadomego inwestora prywatnego, jak utrzymuje Komisja w spornej decyzji i jak wskazał rząd francuski na rozprawie przed Sądem.

W ostatniej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, zatwierdzając saldo końcowe restrukturyzacji na mocy art. 107 ust. 3 lit. 3 TFUE oraz wytycznych.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-545/12)

(2013/C 32/11)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, J. Hottiaux i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie wydając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie) — opublikowanej w Dzienniku Urzędowym L 403 z dnia 30 grudnia 2006 r., s. 18 — a w każdym razie nie podając do wiadomości Komisji wspomnianych przepisów, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 16 tej dyrektywy;
- nakazanie Republice Cypryjskiej zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE zapłaty dziennej kary pieniężnej w wysokości 6 504,96 EUR, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 2006/126/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek przyjęcia i publikacji najpóźniej do dnia 19 stycznia 2011 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zapewnienia zgodności z nowymi przepisami wprowadzonymi tą dyrektywą i które są tam wymienione.

Republika Cypryjska nie przetransponowała w pełni do swojego porządku prawnego przepisów dyrektywy. W szczególności Komisja podnosi, że w momencie złożenia skargi Republika Cypryjska nie przetransponowała do swojego porządku prawnego art. 1 ust. 1, art. 3, art. 7 ust. 1, 3 i 5, art. 10, art. 15 oraz załącznika I pkt 2, załącznika II pkt 5.2 i załączników IV, V i VI do wspomnianej dyrektywy.

Wobec powyższego Komisja uważa, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE.

(¹) Dz.U. 2009, L 225, s. 180.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-160/10 J przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 3 grudnia 2012 r. przez J

(Sprawa C-550/12 P)

(2013/C 32/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: J (przedstawiciel: A. Auer, adwokat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie w całości wyroku wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-160/10 poprzez wydanie wyroku o następującej sentencji: „wyrok wydany przez Sąd Unii Europejskiej w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-160/10 J przeciwko Parlamentowi Europejskiemu zostaje uchylony w całości. Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania”.

W razie uznania skargi za dopuszczalną:

— o uwzględnienie w całości przedstawionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego z dnia 2 marca 2010 r. o odrzuceniu petycji nr 1673/2009 z dnia 19 listopada 2009 r.;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania w pierwszej instancji;

tytułem żądania ewentualnego:

— o odesłanie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd błędnie stwierdził brak naruszenia przez Komisję Petycji obowiązku uzasadnienia przy stwierdzeniu niedopuszczalności petycji wniesionej przez wnoszącego odwołanie. Podniósł on wyraźnie w swojej petycji naruszenie prawa własności oraz naruszenie przez władze austriackie dyrektywy 2004/48/WE⁽¹⁾. W decyzji o stwierdzeniu niedopuszczalności petycji nie rozpatrzono owych naruszeń prawa, w związku z czym wnoszący odwołanie nie był w stanie zrozumieć powodów, dla których Parlament Europejski uznał jego petycję za niedopuszczalną.

Sąd uznał ponadto w sposób błędny z prawnego punktu widzenia, że działania władz austriackich pozostawały bez związku ze stosowaniem prawa Unii. Władze austriackie skonfiskowały wnoszącemu odwołanie dokumenty objęte prawami własności intelektualnej bez odszkodowania. W związku z tym naruszono prawo własności intelektualnej wnoszącego odwołanie, co mieści się w zakresie zastosowania dyrektywy 2004/48/WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45, sprostowanie Dz.U. 2004, L 195, s. 16 i Dz.U. 2007, L 204, s. 27).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 4 października 2012 r. w sprawie T-215/10 Republika Grecka przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 grudnia 2012 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-552/12 P)

(2013/C 32/13)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i E. Leftheriotou, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— Republika Grecka wnosi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o uwzględnienie niniejszego odwołania i uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu, zgodnie z tym, co przedstawia ona szczegółowo w dalszej części, oraz o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

— W odniesieniu do korekt w sektorze bawełny, a w szczególności w odniesieniu do zgodności systemu pomocy na produkcję bawełny z zintegrowanym systemem zarządzania i kontroli (ZSZiK), Republika Grecka wysuwa następujące zarzuty w swoim odwołaniu:

— naruszenie prawa Unii Europejskiej: błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 6, art. 7, art. 10 ust. 1 i 2 lit. c) i e) oraz art. 17 rozporządzenia nr 1051/2001 – niewystarczające uzasadnienie – naruszenie zasady proporcjonalności;

- naruszenie prawa Unii Europejskiej: błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 17 rozporządzenia nr 1051/2001 – niewystarczające lub sprzeczne uzasadnienie.
- W odniesieniu do środków dotyczących środowiska w odwołaniu podniesione zostały następujące zarzuty:
 - naruszenie prawa Unii Europejskiej: błędna wykładnia i błędne zastosowanie wytycznych i zasady proporcjonalności – błąd w uzasadnieniu;
 - naruszenie prawa Unii Europejskiej: błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1051/2001 i art. 1 rozporządzeń nr 1123/2009, nr 903/2005 i nr 871/2006 – niewystarczające uzasadnienie;
 - naruszenie gwarancji proceduralnych w zakresie obrony – niewystarczające uzasadnienie.
- W odniesieniu do korekt w sektorze rozwoju obszarów wiejskich zarzuty podniesione w odwołaniu są następujące:
 - błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1663/1995, a ponadto niewystarczające lub sprzeczne uzasadnienie.
- W odniesieniu do korekt w sektorze pomocy dla osób najbardziej potrzebujących Republika Grecka podnosi następujący zarzut w odwołaniu:
 - błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 3149/1992 – niewystarczające lub sprzeczne uzasadnienie – naruszenie zasady proporcjonalności – błędna wykładnia i błędne zastosowanie norm dotyczących równości broni w postępowaniu oraz sprawiedliwego rozłożenia ciężaru dowodu – uchybienia w postępowaniu przed Sądem naruszające interesy Republiki Greckiej.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-169/08 DEI przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 listopada 2012 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-553/12 P)

(2013/C 32/14)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: Th. Christoforou, A. Antoniadis i adwokat A. Oikonomou)

Druga strona postępowania: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), Republika Grecka, Energieiaki Thessalonikis AE, Elliniki Energeia kai Anaptixi AE (H.E.& D.S.A.)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-169/08;
- jeżeli stan postępowania na to pozwala — ostateczne rozstrzygnięcie sprawy;
- obciążenie DEI kosztami postępowania w obu instancjach i kosztami, jakie w tych instancjach poniosła Komisja.

Zarzuty i główne argumenty

- W swoim pierwszym zarzucie odwołania Komisja podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd naruszył prawo w odniesieniu do interpretacji i stosowania art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 82 WE w świetle wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Ponadto Sąd błędnie zastosował te artykuły w rozpatrywanej sprawie, wskutek czego dokonał złej kwalifikacji i interpretacji dowodów oraz błędnej interpretacji uzasadnienia decyzji Komisji. Dokonana przez Sąd ocena, której uzasadnienie również jest niedokładne, niepełne i niewystarczające, zniekształca i błędnie interpretuje dowody oraz wypacza uzasadnienie zaskarżonej decyzji Komisji, jako że w decyzji tej Komisja wykazała, iż sporne środki przyjęte przez Republikę Grecką zakłóciły strukturę rynku i naruszyły równość szans na rynku węgla brunatnego, umożliwiając DEI — przedsiębiorstwu publicznemu — rozszerzenie pozycji dominującej na wtórny rynek hurtowy energii elektrycznej w Grecji i utrudniając tym samym wejście na ten rynek nowym konkurentom.
- Zdaniem Komisji zaskarżony wyrok zawiera błędy również dlatego, iż Sąd w ogóle nie wziął w nim pod uwagę okoliczności, że Komisja udowodniła w zaskarżonej decyzji, iż utrzymanie przez Grecję — dzięki przyjęciu przez nią spornych środków — uprzywilejowanego dostępu DEI do węgla brunatnego po liberalizacji rynku energii elektrycznej i utworzeniu w maju 2005 r. rynku hurtowego energii elektrycznej, zakłóciło strukturę rynku ze względu na naruszenie równości szans, co doprowadziło do sytuacji, w której DEI — wyłącznie dzięki posiadaniu przez nią niemal monopolistycznych praw do eksploatacji węgla brunatnego — mogła rozszerzyć swoją pozycję dominującą z rynku pierwotnego na rynek wtórny. Wskutek tego DEI została zachęcona do podjęcia na owym rynku wtórnym działań noszących znamiona nadużycia, ograniczając lub wykluczając możliwość wejścia na niego nowych konkurentów (zob. w szczególności wyroki Trybunału w sprawach Raso, GB-Inno-BM, Connect Austria, Dusseldorp, CBEM i MOTOE). Rozszerzenie pozycji dominującej DEI z rynku pierwotnego na rynek wtórny i utrzymanie jej na nim, wraz z absolutną przewagą konkurencyjną, jaką spółka ta posiadała w zakresie wytwarzania energii elektrycznej ze względu na niski koszt węgla brunatnego, pozwoliło DEI na

wprowadzanie do greckiej połączonej sieci elektroenergetycznej energii elektrycznej po niższych cenach, w większych ilościach i przez dłuższy okres czasu, co tylko potwierdza, że jej działania nosiły znamiona nadużycia (niezależnie od tego, że — mając na uwadze szczególne okoliczności rozpatrywanej sprawy — orzecznictwo Trybunału nie wymaga udowodnienia działań tego rodzaju).

- W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła ponadto, że aby wejść na rynek energii elektrycznej, trwale utrzymać się na nim i skutecznie konkurować, konkurenci DEI musieli korzystać ze zróżnicowanego wachlarza źródeł, w tym posiadać dostęp do wystarczających ilości węgla brunatnego. Okoliczność ta musiała być znana zarówno Republice Greckiej, która nie przyznała potencjalnym konkurentom DEI zezwoleń na eksploatację złóż przydatnych do wybierania, jak i samej DEI, która korzystała ze swoich niemal monopolistycznych praw, wykorzystując swoją pozycję dominującą na rynku pierwotnym węgla brunatnego w charakterze dźwigni umożliwiającej jej rozszerzenie pozycji dominującej na wtórny rynek hurtowy dostaw energii elektrycznej i utrzymanie jej na nim, tym samym utrudniając potencjalnym nowym konkurentom wejście na ten rynek lub wykluczając ich z niego.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-421/09 DEI przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 listopada 2012 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-554/12 P)

(2013/C 32/15)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: Th. Christoforou, A. Antoniadis i adwokat A. Oikonomou)

Druga strona postępowania: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), Republika Grecka

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-421/09;
- jeżeli stan postępowania na to pozwala — ostateczne rozstrzygnięcie sprawy;
- obciążenie DEI kosztami postępowania w obu instancjach i kosztami, jakie w tych instancjach poniosła Komisja.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wyrokiem w sprawie T-421/09 Sąd stwierdził nieważność decyzji z dnia 4 sierpnia 2009 r., w której Komisja uznała, że zaproponowane przez Republikę Grecką działania naprawcze były niezbędne i proporcjonalne w celu usunięcia skutków naruszenia oraz aby zapewnić wykonanie przez nią wcześniejszej decyzji z dnia 5 marca 2008 r. (zwanej dalej „decyzją z dnia 4 sierpnia 2009 r.” lub „zaskarżoną decyzją”). Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji, opierając się jedynie na okoliczności, iż wcześniejsza decyzja Komisji — z dnia 5 marca 2008 r. — która stanowiła wyłączną podstawę zaskarżonej decyzji, w międzyczasie również została uznana za nieważną na mocy wyroku Sądu z dnia T-169/08, który również został wydany w dniu 20 września 2012 r.
- 2) Uznając, że wyrok Sądu w sprawie T-169/08 wielokrotnie narusza prawo, został wadliwie i niewystarczająco uzasadniony oraz opiera się na błędnej interpretacji dowodów i uzasadnienia decyzji Komisji z dnia 5 marca 2008 r., Komisja wniosła od niego odwołanie. Wobec tego, ewentualne uwzględnienie odwołania od wyroku w sprawie T-169/08 spowoduje, że jedyna podstawa, na której opiera się zaskarżony wyrok w sprawie T-421/09, automatycznie przestanie istnieć.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 3 grudnia 2012 r. — Claudio Loreti i in. przeciwko Comune di Zagarolo

(Sprawa C-555/12)

(2013/C 32/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda i Virginia Chellini

Strona pozwana: Comune di Zagarolo.

Pytania prejudycjalne

Należy przedłożyć Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania z zakresu wykładni prejudycjalnej, aby wypowiedział się w przedmiocie:

- 1) zgodności art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego obowiązującego w Republice Włoskiej, który na podstawie art. 103 konstytucji włoskiej stanowi, że

„do właściwości sądów administracyjnych należą spory w przedmiocie uzasadnionych interesów oraz — w dziedzinach określonych w ustawie — praw podmiotowych, dotyczące wykonywania lub niewykonywania władzy administracyjnej, odnoszące się do środków, aktów, umów lub zachowań związanych również pośrednio z wykonywaniem tej władzy, będących wynikiem działań administracji publicznej. Nie podlegają zaskarżeniu akty lub środki będące wynikiem działań rządu w ramach wykonywania władzy politycznej”;

z art. 6 [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] oraz art. 47 i 52 ust. 3 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], uznanymi w następstwie zmiany art. 6 [TUE];

a) w zakresie, w jakim przyznaje różnym organom sądowym uprawnienie do orzekania w przedmiocie podmiotowych sytuacji prawnych rozróżnionych w sposób abstrakcyjny (uzasadniony interes i prawo podmiotowe), których dokładne rozróżnienie w praktyce jest jednak trudne lub niemożliwe do przeprowadzenia, bez ustawowego określenia ich rzeczywistego znaczenia;

b) w zakresie, w jakim przewiduje istnienie sądów właściwych do orzekania w takich samych sprawach na podstawie kryteriów (wskazanie różnych podmiotowych sytuacji prawnych) nieodpowiadających już rzeczywistości po wprowadzeniu możliwości uzyskania odszkodowania z tytułu uzasadnionego interesu (przewidzianej już w 2000 r. w celu dostosowania uregulowań wewnętrznych do zasad wspólnotowych) z istotnymi różnicami również w zakresie zasad proceduralnych dotyczących wykonania wyroków;

oraz, ogólnie,

2) zgodności art. 103 konstytucji włoskiej, ze względu na to, iż przewiduje i chroni w sposób zróżnicowany podmiotowe sytuacje prawne (zwane uzasadnionymi interesami) niemające odpowiednika w prawie wspólnotowym, poddając je pod właściwość różnych systemów prawnych, których właściwość jest co pewien czas zmieniana.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10 Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 4 grudnia 2012 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-558/12 P)

(2013/C 32/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG, Lidl Stiftung & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji, jak również kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu z dnia 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2010 r. (sprawa R 770/2009-1).

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Po pierwsze, powołuje się on na naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (¹), ponieważ Sąd stwierdził nieważność decyzji Izby Odwoławczej z powodu nieprzeprowadzenia badania wysoce odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie, mimo że zgodnie z ustaleniem dokonanym przez sam Sąd kolidujące ze sobą znaki towarowe są ogólnie do siebie niepodobne, wobec czego już z tego tylko względu nie może istnieć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 64 ust. 1 tego rozporządzenia, ponieważ przepisy te zakładają, że Wesergold Getränkeindustrie musiała powołać się na wysoce odróżniający charakter znaku przywołanego na poparcie sprzeciwu, co w sposób oczywisty nie miało miejsca. Wesergold Getränkeindustrie przestała powoływać się na uzyskany w następstwie używania wysoce odróżniający charakter swojego znaku jeszcze na etapie postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów, a najpóźniej na etapie postępowania przed Izbą Odwoławczą. Przeciwnie założenie Sądu, że jeszcze na etapie postępowania odwoławczego Wesergold Getränkeindustrie powoływała się na uzyskany w następstwie używania wysoce odróżniający charakter swojego znaku, stanowi oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych, które nie wymaga przeprowadzenia nowych dowodów.

Po trzecie, zaskarżony wyrok narusza utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym uchybienie nie powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji, jeżeli w sposób oczywisty nie wpływa na rozstrzygnięcie przyjęte w tej decyzji. Kwestia wysoce odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie, jest nieistotna nie tylko z powodu wyraźnie stwierdzonego przez Sąd braku podobieństwa oznaczeń, lecz także z tego względu, że Wesergold Getränkeindustrie w dokumentach przedstawionych w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów nie przedstawiła *prima facie* żadnego dowodu uzyskania przez jej znak wysoce odróżniającego charakteru

w następstwie używania. Sąd powinien był zbadać ów przedstawiony w dniu 10 marca 2008 r. oczywiście niewystarczający dowód pod kątem jego adekwatności, aby uniknąć zbędnej przewlekłości postępowania i podwyższenia jego kosztów.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji wniesione w dniu 5 grudnia 2012 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-559/12 P)

(2013/C 32/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, J. Gstalter, D. Colas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/605/UE z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 56/07 (ex E 15/05) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa La Poste (¹), albo przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi rząd francuski podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego rząd francuski twierdzi, po pierwsze, że w zaskarżonym wyroku Sąd w sposób oczywisty przeinaczył sens zarzutów tego rządu poprzez uznanie, iż wszystkie podniesione zarzuty odnoszą się zasadniczo do ustalenia istnienia korzyści, nie odnoszą się zaś również do ustalenia istnienia przeniesienia zasobów państwowych. Po drugie, w konsekwencji Sąd naruszył art. 44 ust. 1 lit. c) oraz art. 48 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sędem, stwierdzając niedopuszczalność argumentu rządu francuskiego opartego na naruszeniu przesłanki dotyczącej istnienia przeniesienia zasobów państwowych.

W ramach zarzutu drugiego rząd francuski utrzymuje, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, iż Komisja wykazała w wymagany prawem sposób istnienie gwarancji państwa udzielonej La Poste. Tytułem ewentualnym rząd ów podnosi, że Sąd przeinaczył przedłożone mu dowody poprzez uznanie, iż dowody przedstawione przez Komisję wykazywały istnienie gwarancji państwa.

W ramach zarzutu trzeciego rząd francuski podnosi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, nie uwzględnił spoczywającego na nim obowiązku uzasadnienia i — tytułem ewentualnym — naruszył prawo przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, kiedy oddalił zarzut drugi rządu francuskiego dotyczący błędnej oceny faktów i naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nieograniczonej gwarancji państwa na rzecz La Poste. Zarzut ten składa się z czterech części.

Po pierwsze, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy stwierdził, że Komisja słusznie uznała, iż prawo francuskie nie wyklucza możliwości przyznawania przez państwo dorozumianych gwarancji na rzecz zakładów publicznych o charakterze przemysłowo — handlowym (zwanych dalej „EPIC”).

Po drugie, rząd francuski utrzymuje, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy zaaprobował ustalenia Komisji dotyczące konsekwencji zastosowania ustawy nr 80-539 z dnia 16 lipca 1980 r. w sprawie okresowych kar pieniężnych nakładanych w sprawach administracyjnych oraz wykonywania wyroków przez osoby prawne prawa publicznego)

Po trzecie, rząd francuski utrzymuje, że Sąd przeinaczył prawo francuskie i nie uwzględnił spoczywającego na Sądzie obowiązku uzasadnienia, kiedy oddalił część zarzutu podniesionego przez ten rząd dotyczącą błędu popełnionego przez Komisję przy utożsamieniu przez nią przesłanki powstania odpowiedzialności państwa z mechanizmem gwarancji.

Po czwarte, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy oddalił część podniesionego przez ten rząd zarzutu dotyczącą błędu popełnionego przez Komisję co do konsekwencji ewentualnego przeniesienia zobowiązań rozwiązanych EPIC.

W ramach zarzutu czwartego rząd francuski podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, iż Komisja wykazała w wymagany prawem sposób istnienie korzyści wynikającej z rzekomej gwarancji państwa udzielonej La Poste. Tytułem ewentualnym rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył przedłożone mu dowody, kiedy stwierdził, iż dowody przedstawione przez rząd francuski nie podważają ustaleń Komisji dotyczących istnienia korzyści.

(¹) Dz.U. L 274, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 3 października 2012 r. w sprawie T-465/09 Jurašinović przeciwko Radzie, wniesione w dniu 10 grudnia 2012 r. przez Ivana Jurašinovicia

(Sprawa C-576/12 P)

(2013/C 32/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ivan Jurašinović (przedstawiciel: adwokat N. Amara Lebret)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi albo
- uchylenie decyzji z dnia 22 września 2009 r., na której podstawie udzielono wnoszącemu odwołanie jedynie częściowego dostępu do następujących dokumentów: sprawozdania obserwatorów Unii Europejskiej obecnych w Chorwacji, w regionie Knin, w dniach od 1 do 31 sierpnia 1995 r.;
- zobowiązanie Rady Unii Europejskiej do udzielenia dostępu, w formie elektronicznej, do całości żądanych dokumentów;

- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty 8 000 EUR tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania, wraz z odsetkami zgodnie ze stawką EBC obowiązującą w dniu wpisania skargi do rejestru.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty.

Po pierwsze wnoszący odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo do rzetelnego procesu, ponieważ nie mógł skutecznie rozpoznać skargi, nie zapoznawszy się uprzednio z dokumentami, do których żądano dostępu.

Po drugie wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 9 ust. 1 i art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾, ponieważ, o ile art. 4 ust. 1 lit. a) przewiduje, że możliwa jest odmowa dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych, o tyle odmowa taka nie może opierać się na sensytywnym charakterze dokumentu, który nie został odpowiednio zaklasyfikowany i w związku z tym nie korzysta z ochrony z art. 9 ust. 1.

Po trzecie wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że dopuścił się naruszenia prawa dotyczącego wcześniejszego ujawnienia dokumentów. Skoro korespondencja między Radą a Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii może mieć za podstawę wyłącznie rozporządzenie nr 1049/2001, istnienie wcześniejszego ujawnienia na rzecz strony przeciwnej, posiadającej obywatelstwo europejskie, w trakcie postępowania karnego toczącego się przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii, wymagało uwzględnienia wniosku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 43

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko EFSA(Sprawa T-457/07) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Świadczenie usług wsparcia w zakresie technologii informacyjnej — Odrzucenie oferty i decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Kryteria wyboru — kryteria udzielenia zamówienia — Przestrzeganie kryteriów udzielenia zamówienia określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2013/C 32/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (przedstawiciele: początkowo A. Cuvillier, następnie S. Gabbi i D. Detken, a w końcu M. Detken, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów J. Stuycka i A.-M. Vandromme)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji EFSA z dnia 1 października 2007 r. w sprawie odrzucenia oferty złożonej przez skarżącą w ramach przetargu EFSA/IT/2007/14 dotyczącego usług wsparcia w zakresie technologii informacyjnej (Dz.U. 2007, S 97-118626) i udzielenia zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

1) Uchyła się decyzję Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 1 października 2007 r. w sprawie odrzucenia oferty złożonej przez Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE w ramach przetargu EFSA/IT/2007/14 dotyczącego usług wsparcia w zakresie technologii informacyjnej i udzielenia zamówienia innemu oferentowi.

2) EFSA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Electrabel przeciwko Komisji(Sprawa T-332/09) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Koncentracje — Decyzja nakładająca grzywnę za przeprowadzenie koncentracji — Obowiązek zawieszenia koncentracji — Obowiązek uzasadnienia — Błąd w ocenie — Przedawnienie — Kwota grzywny)

(2013/C 32/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Electrabel (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Pittie i P. Honoré)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet i V. Di Bucci, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem głównym, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 4416 wersja ostateczna z dnia 10 czerwca 2009 r. nakładającej grzywnę za przeprowadzenie koncentracji z naruszeniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 (sprawa COMP/M.4994 — Electrabel/Compagnie nationale du Rhône) oraz, tytułem ewentualnym, żądanie uchylenia lub obniżenia kwoty nałożonej na skarżącą w tej decyzji grzywny.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Electrabel zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Novácke chemické závody przeciwko Komisji(Sprawa T-352/09) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Równość traktowania — Wytyczne w sprawie obliczania kwoty grzywien z 2006 r. — Wyplacalność)

(2013/C 32/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novácke chemické závody, a.s. (Nováky, Słowacja) (przedstawiciele: początkowo adwokat A. Černejová, a następnie adwokaci M. Bol'oš i L. Bányaiová)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i N. von Lingen i A. Tokár, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej, a także — tytułem żądania ewentualnego — uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą we wskazanej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Spółka *Novácke chemické závody a.s.* pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Słowacka pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji

(Sprawa T-392/09) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalenie cen i podział rynku — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Górna granica wynosząca 10 % obrotu — Obrót właściwy — Wytoczne w sprawie obliczania kwoty grzywien z 2006 r. — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Zdolność płatnicza)

(2013/C 32/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1. garantovaná a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: początkowo M. Powell, solicitor, A. Sutton i G. Forwood, barristers, następnie M. Powell, G. Forwood oraz adwokaci M. Staroň i P. Hodál)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Bourke, N. von Lingen i A. Tokár, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie

postępowania na podstawie art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, a także, tytułem ewentualnym, żądanie obniżenia kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) 1. garantovaná a.s. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Ecka Granulate i non ferrum Metallpulver przeciwko Komisji

(Sprawa T-400/09) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalenie cen i podział rynku — Grzywny — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar — Wytoczne w sprawie obliczania kwoty grzywien z 2006 r. — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Proporcjonalność — Zdolność płatnicza)

(2013/C 32/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ecka Granulate GmbH & Co. KG (Fürth, Niemcy) i non ferrum Metallpulver GmbH & Co. KG (St. Georgen bei Salzburg, Austria) (przedstawiciele: początkowo adwokaci H. Janssen i M. Franz, następnie adwokaci H. Janssen i. Homann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Antoniadis, K. Mojzesowicz i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Simm i G. Kimberley, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących, a także, tytułem ewentualnym, żądanie obniżenia kwoty grzywny nałożonej na skarżące w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Ecka Granulate GmbH & Co. KG i non ferrum Metallpulver GmbH & Co. KG pokrywają, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

3) Rada Unii Europejskiej ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009

Wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Almamet przeciwko Komisji

(Sprawa T-410/09) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalenie cen i podział rynku — Prawo do obrony — Uprawnienia Komisji do przeprowadzania kontroli — Jednolite i ciągłe naruszenie — Grzywny — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Proporcjonalność — Wytoczne w sprawie obliczania kwoty grzywien z 2006 r.)

(2013/C 32/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Almamet GmbH Handel mit Spänen und Pulvern aus Metall (Ainring, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Hautbourg i C. Renner)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan, V. Bottka i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, a także, tytułem ewentualnym, żądanie obniżenia kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w tej decyzji.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Almamet GmbH Handel mit Spänen und Pulvern aus Metall pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 4 grudnia 2012 r. — Lenz przeciwko Komisji

(Sprawa T-78/11 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów zabiegów wykonanych przez „Heilpraktikera” — Obowiązek uzasadnienia — Przeinaczenie okoliczności faktycznych)

(2013/C 32/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Erika Lenz (Osnabrück, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. Lenz i J. Römer)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 14 grudnia 2010 w sprawie F-80/09 Lenz przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) E. Lenz ponosi koszty własne oraz pokrywa koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011

Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Evonik Industries przeciwko OHIM — Bornemann (EVONIK)

(Sprawa T-390/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umożnienie postępowania)

(2013/C 32/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Evonik Industries AG (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Albrecht)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Pohlmann i R. Pethke, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen (Obernkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Oldekop)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 kwietnia 2011 r. (sprawa R 1802/2010-2), dotyczącą postępowania w przedmiocie sprzeciwu pomiędzy Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen i Evonik Industries AG

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca i interwenient ponoszą własne koszty oraz pokrywają, każda po połowie, połowę kosztów poniesionych przez stronę pozwaną.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011

Postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Royal Mediterranean (THAI SPA)

(Sprawa T-664/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Ograniczenie wykazu usług zawartego w zgłoszeniu znaku towarowego — Umorzenie postępowania)

(2013/C 32/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. de Brouwer, E. Cornu i É. De Gryse)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Royal Mediterranean, SA (Madryt, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 października 2011 r. (sprawa R 1976/2010-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SN/NV a Royal Mediterranean, SA.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2012 r. — Storch i in. przeciwko EZB

(Sprawa T-492/12)

(2013/C 32/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sven A. von Storch (Berlin, Niemcy) oraz 5 216 innych osób (przedstawiciele: adwokaci M. Kerber i B. von Storch)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że decyzje Europejskiego Banku Centralnego z dnia 6 września 2012 r. dotyczące szeregu cech technicznych transakcji Outright systemu Euro na rynkach wtórnych dla obligacji państwowych są niezgodne z art. 123–125 TFUE, orzeczenie zaistnienia skutku prawnego wynikającego z art. 264 TFUE i wstrzymanie dalszego wykonania;
- stwierdzenie, że decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 6 września 2012 r. dotycząca dodatkowych środków zapewnienia zabezpieczeń dla partnerów handlowych celem udostępnienia im transakcji gotówkowych systemu Euro jest niezgodna z art. 123–125 TFUE, orzeczenie zaistnienia skutku prawnego wynikającego z art. 264 TFUE i wstrzymanie dalszego wykonania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą zasadniczo następujące zarzuty:

- 1) Sporne decyzje naruszają art. 123–125 TFUE. W tym zakresie skarżący podnoszą, że art. 123 TFUE zakazuje dokonywania monetaryzacji długów państwowych, i że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 3603/93 (¹) zakaz ten obowiązuje całkowicie, tzn. zarówno dla rynku pierwotnego, jak i wtórnego.

- 2) Ponadto EBC naruszył art. 127 TFUE. Skarżący podnoszą, że mandat EBC w ramach polityki pieniężnej jest ukierunkowany na stabilność cen. Poprzez wykonanie środków EBC prowadzi politykę fiskalną i działa *ultra-vires*.
- 3) Ponadto zaskarżone decyzje są niezgodne z protokołem (nr 27) w sprawie rynku wewnętrznego i konkurencji⁽²⁾ w związku z art. 51 TWE. Zdaniem skarżących nabycie papierów wartościowych od państw znajdujących się pod względem finansowym w stanie zagrożenia stanowi bezpośrednią interwencję w segment rynku, odznaczając się nadmiarem podaży. Owo nabycie stanowi sztuczne zmniejszenie podaży z odpowiednimi skutkami w zakresie zysków z tych papierów w obiegu gospodarczym, niezgodnymi z zasadami niezakłóconej konkurencji.
- 4) EBC naruszył ponadto art. 130 TFUE w związku z art. 7 statutu ESBC/EBC⁽³⁾, ponieważ prezes EBC poddał się naciśkom, by przyjąć zaskarżone decyzje.
- 5) Zakup państwowych papierów wartościowych uzasadniony względami polityki fiskalnej, a nie pieniężnej i niesłużący stabilności cen narusza rynki i nadwyręża zaufanie w niezależną politykę walutową. Zdaniem skarżącej z normatywnego ukształtowania europejskiej Unii Walutowej wynika podmiotowe prawo do żądania zaniechania zachowań oczywiście naruszających stabilność, które są sprzeczne w szczególności z art. 123 i art. 125 TFUE.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3603/93 z dnia 13 grudnia 1993 r. określające definicje w celu zastosowania zakazów określonych w art. 104 i 104b ust. 1 traktatu (Dz.U. L 332, s. 1).

(2) Dz.U. 2010, C 83, s. 309.

(3) Protokół (nr 4) w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (Dz.U. 2010, C 83, s. 230).

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2012 r. — Słowenia przeciwko Komisji

(Sprawa T-507/12)

(2013/C 32/30)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciele: Klemenc, državna pravobranilka i A. Grum, pomoćnica državne pravobranilke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 października 2012 r. w sprawie środków na rzecz spółki ELAN d.o.o., SA.26379 (C 13/2010) (ex NN 17/2010), o której Komisja powiadomiła Słowenię pismem nr SG-Grefe(2012) D/14375 z dnia 20 września 2012 r. i w której uznała ona między innymi w art. 2, że Słowenia bezprawnie wprowadziła w życie w 2008 r. środek pomocy państwa na rzecz spółki Elan w formie rekapitalizacji w wysokości 10 mln EUR, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ze względu na co Słowenia jest zobowiązana odzyskać pomoc od beneficjenta, i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut: w zaskarżonej decyzji Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE i art. 345 TFUE oraz naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz uzasadniła w niewystarczający lub błędny sposób omawianą decyzję w odniesieniu do możliwości przypisania Republice Słowenii środka rekapitalizacji w 2008 r.

Skarżąca uważa, że Komisja uznała z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE i art. 345 TFUE, iż możliwe jest przypisanie Republice Słowenii działań wspólników spółki Elan przy okazji jej rekapitalizacji w 2008 r. Komisja uzasadniła swój wniosek tym, że państwo jako właściciel mianuje radę nadzorczą, przez co zdaniem skarżącej dyskryminuje ona dualistyczny system zarządzania przedsiębiorstwami publicznymi.

Uzasadnienie w zaskarżonej decyzji jest niewystarczające — to znaczy nie zawiera odpowiednich i dostatecznych powodów — oraz błędne, ponieważ Komisja argumentuje, iż istnieją poważne poszlaki wskazujące na głębokie zaangażowanie państwa w proces decyzyjny w spółce kapitałowej (Kapitalska družba, KAD) i w spółce doradztwa i zarządzania (Družba za svetovanje in upravljanje, DSU) przy czym jej argumenty opierają się jedynie na niewiarygodnych dowodach o charakterze pogłosek. W zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia również w odniesieniu do pozostałych wspólników spółki Elan, co do których Komisja wysuwa jedynie zarzut dotyczący równoległego zachowania. Zdaniem skarżącej wspomniane przez Komisję w zaskarżonej decyzji poszlaki nie stanowią w żadnym razie wskazówek świadczących, zgodnie z orzecznictwem Trybunału i Sądu, o zaangażowaniu organów państwa w przyjęcie środka rekapitalizacji spółki Elan w 2008 r.

- 2) Drugi zarzut: w zaskarżonej decyzji Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE oraz naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz niewystarczająco lub błędnie uzasadniła omawianą decyzję w odniesieniu do stwierdzenia, że rekapitalizacja spółki Elan w 2008 r. nie była dopuszczalna świetle zasady prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, ze względu na co przedsiębiorstwo Elan uzyskało selektywną korzyść.

Skarżąca twierdzi, że środek rekapitalizacji spółki Elan został wprowadzony w życie zgodnie z zasadą inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej ponieważ w ramach procesu decyzyjnego dotyczącego środka rekapitalizacji wspólnicy oparli się na ocenie przedsiębiorstwa w odpowiedni sposób uwzględniającej pogorszenie działalności handlowej Elan przez większość sezonu zimowego 2007/2008 a zatem również w pierwszym kwartale 2008 r.. Pogorszenie działalności nie było na tyle drastyczne aby mieć wpływ na wiarygodność oceny wartości przedsiębiorstwa. Wspólnicy podjęli swa decyzję jako długoterminowi akcjonariusze przedsiębiorstwa, które napotkało jedynie tymczasowe problemy i przez długi okres czasu było w stanie nie tylko przetrwać, lecz wielokrotnie osiągać zyski. Komisja nie wyjaśniła w zaskarżonej decyzji zadowalający sposób, dlaczego uwzględniła selektywnie wartość przedsiębiorstwa, przez co działała w sposób arbitralny.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Ted — Invest przeciwko OHIM — Scandia Down (sensi scandia)

(Sprawa T-516/12)

(2013/C 32/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ted — Invest EOOD (Plovdiv, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat A. Ivanova)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izby Odwoławczą była również: Scandia Down LLC (Weehawken, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 września 2012 r. w sprawie R 2247/2011-1, ponieważ Izba Odwoławcza, ze względu na unieważnienie prawa do tego znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klas 20 i 24;
- ewentualnie, jeśli Sąd nie uwzględni skargi w całości, uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej w odniesieniu do towarów z klasy 20.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy „sensi scandia” dla towarów z klas 16, 20 i 24 — wspólnotowy znak towarowy zarejestrowany pod nr. 8596975

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Scandia Down LLC

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na podstawach określonych w art. 53 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 i słownym wspólnotowym znaku towarowym nr 8173312 „SCANDIA HOME” dla towarów i usług z klas 20, 24, 25 i 35

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie prawa do spornego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 53 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2012 r. — Alro przeciwko Komisji

(Sprawa T-517/12)

(2013/C 32/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alro SA (Slatina, Rumunia) (przedstawiciele: C. Quigley, QC, O. Bretz, Solicitor i S. Verschuur, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2012 r. o wszczęciu, na podstawie art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) i art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 (!) (zwanego dalej „rozporządzeniem proceduralnym”), formalnej procedury dochodzenia w przedmiocie domniemanej niezgodnej z prawem pomocy państwa przyznanej przez Rumunię — poprzez sprawowaną przez to państwo kontrolę nad spółką Hidroelectrica S.A. (zwaną dalej „Hidroelectrica”) — na rzecz ALRO, w postaci preferencyjnych taryf zakupu energii elektrycznej wynikających z umowy zawartej w 2005 r. wraz z późniejszymi jej zmianami;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji z dnia 26 kwietnia 2012 r. w zakresie, w jakim odnosi się ona do okresu od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący istotnego naruszenia prawa

W ramach zarzutu pierwszego, według którego Komisja dopuściła się istotnego naruszenia prawa w odniesieniu do zakresu zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE, ALRO zmierza do wykazania, że Komisja nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących możliwości przypisania pomocy państwu określonych w wyroku z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-482/99 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-4397 (zwanym dalej wyrokiem w sprawie „Stardust Marine”). W szczególności Komisja próbowała oprzeć swą analizę wyłącznie na wskaźnikach „organicznych”. Jednakże ALRO zamierza wykazać, że w świetle wymogów określonych w wyroku Stardust Marine Komisja zobowiązana jest także do wykazania istnienia innych istotnych wskaźników, ponieważ same wskaźniki „organiczne” są niewystarczające do stwierdzenia możliwości przypisania pomocy państwu.

2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie

W ramach zarzutu drugiego, według którego Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, formułując wniosek, że działania spółki Hidroelectrica można przypisać państwu rumuńskiemu, ALRO zmierza do wykazania, że Komisja błędnie oceniła strukturę zarządzania spółką Hidroelectrica oraz wpływ, jaki struktura ta wywiera na proces podejmowania decyzji w tej spółce. Po drugie, ALRO zamierza wyjaśnić, dlaczego Komisja popełniła błąd, porównując umowę ALRO z umową pomiędzy spółkami Hidroelectrica i ArcelorMittal. Po trzecie, strona skarżąca wykaże, dlaczego zarządzenie ministra nr 445/2009 nie ma znaczenia dla analizy Komisji i dlaczego odniesienia do relacji prasowych z 2010 r. są niewystarczające do spełnienia standardu dowodowego wymaganego do wykazania możliwości przypisania pomocy państwu.

3) Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego uzasadnienia

W ramach zarzutu trzeciego ALRO zmierza do wykazania, że w odniesieniu do kwestii, na które powołała się Komisja (przedstawionych w punkcie poprzednim) instytucja ta nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, wobec czego postąpiła wbrew wymogom ustanowionym w art. 296 TFUE. Uzasadnienie takie jest niezbędne do tego, aby Sąd mógł dokonać kontroli legalności decyzji i aby zainteresowane strony uzyskały niezbędne informacje, na podstawie których będą w stanie określić, czy decyzja jest zasadna. Jak wyjaśniono w sposób bardziej szczegółowy w skardze, zaskarżona decyzja nie spełnia tego wymogu.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Spirlea przeciwko Komisji

(Sprawa T-518/12)

(2013/C 32/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Darius Nicolai Spirlea (Capezzano Pianore, Włochy) i Mihaela Spirlea (Capezzano Pianore) (przedstawiciele: adwokaci V. Foerster i T. Pahl)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE;
- uznanie skargi za dopuszczalną; oraz
- uznanie skargi za zasadną i tym samym ustalenie, że strona skarżąca dopuściła się naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i kilku przepisów prawa materialnego;
- stwierdzenie na tej podstawie nieważności wydanej przez stronę skarżącą decyzji z dnia 27 września 2012 r. o zamknięciu postępowania pilotażowego Unii nr 2070/11/SNCO (sygnatura: Ares [2012] 1135073);
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący ustanowienia postępowania pilotażowego Unii bez żadnej podstawy prawnej (art. 290 i 291 TFUE)

- W ramach zarzutu pierwszego skarżący podnoszą, że wprowadzenie postępowania pilotażowego Unii prowadzi do ustanowienia dodatkowej przesłanki proceduralnej nieprzewidzianej w art. 258 TFUE. Z tej przesłanki proceduralnej, w odniesieniu do której w traktatach Unii nie udzielono Komisji żadnego upoważnienia ani delegacji, Komisja skorzystała w ramach bezprawnego i nieprzejrzystego postępowania, tym samym podważając prowadzenie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia komunikatu Komisji skierowanego do Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego⁽¹⁾

— W ramach zarzutu drugiego skarżący podnoszą, że Komisja pominęła w sposób arbitralny komunikat w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego i postanowiła, nie pozostawiając im wyboru, o rozpatrzeniu wniesionej przez skarżących skargi w ramach postępowania pilotażowego Unii, którego zasady nie były dostępne dla skarżących.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

— W ramach tego zarzutu skarżący podnoszą, że uzasadnienie Komisji nie zawiera wyjaśnienia okoliczności faktycznych w odniesieniu do zastosowania rozporządzenia (WE) nr 1394/2007⁽²⁾ ani analizy wysuniętych przez skarżących konkretnych zarzutów prawnych w związku z prawem Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244, s. 5.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej i zmieniające dyrektywę 2001/83/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. L 324, s. 121).

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Pågen Trademark przeciwko OHIM (giff lar)

(Sprawa T-520/12)

(2013/C 32/34)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Pågen Trademark AB (Malmö, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat J. Norderyd)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 września 2012 r. w sprawie R 46/2012-2 i ustalenie, że wspólnotowy znak towarowy nr 10 090 331 GIFFLAR (fig) zgłoszony przez Pågen Trademark AB ma zostać opublikowany i zarejestrowany, lub alternatywnie nakazanie OHIM opublikowania i zarejestrowania znaku towarowego;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „giff lar” dla towarów z klas 29, 30 i 31 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 090 331

Decyzja eksperta: odrzucenie w części zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009;

— naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2012 r. — Alfa-Beta Vassilopoulos przeciwko OHIM — Henkel (AB terra Leaf)

(Sprawa T-522/12)

(2013/C 32/35)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alfa-Beta Vassilopoulos SA (Gerakas Attikis, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Lymperis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 października 2012 r. w sprawie R 2122/2011-4 i uwzględnienie odwołania, tak aby została dokonana rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 8573651 AB TERRA LEAF (& device) w odniesieniu do wszystkich towarów objętych zgłoszeniem; oraz

— obciążenie strony pozwanej oraz wnoszącego sprzeciw kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu w sprawie sprzeciwu i postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „AB terra Leaf” w kolorach czarnym i białym dla towarów z klas 3, 5 i 16 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8573651

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Henkel AG & Co. KGaA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy nr 33472909 „TERRA” dla towarów z klas 3 i 21

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich spornych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2012 r. — Rani Refreshments przeciwko OHIM — Global-Invest Bartosz Turek (Sani)

(Sprawa T-523/12)

(2013/C 32/36)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rani Refreshments FZCO (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: M. Chapple, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Global-Invest Bartosz Turek (Poczesna, Polska)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 września 2012 r. w sprawie R 236/2012-4; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku ze skargą i orzeczeniem Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Global-Invest Bartosz Turek

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Sani” w kolorach zielonym, seledynowym i białym dla, między innymi, towarów z klas 29, 30 i 32 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9087479

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy „Rani” w kolorach zielonym, białym, czarnym i niebieskim zarejestrowany pod nr. 2587244 dla towarów z klasy 32; graficzny wspólnotowy znak towarowy „Rani” w kolorach niebieskim i białym zarejestrowany pod nr. 4005211 dla towarów z klas 29 i 30; graficzny wspólnotowy znak towarowy „RANI FLOAT” w kolorach niebieskim i białym zarejestrowany pod nr. 2587293 dla towarów z klasy 32; graficzny wspólnotowy znak towarowy „Rani” w kolorach pomarańczowym, żółtym, czarnym, białym, czerwonym, różowym, niebieskim i zielonym zarejestrowany pod nr. 2587269 dla towarów z klas 16, 21 i 32; graficzny znak towarowy „rani” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod nr. 1239206 dla towarów z klasy 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2012 r. — Recaro przeciwko OHIM — Certino Mode (RECARO)

(Sprawa T-524/12)

(2013/C 32/37)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Recaro Beteiligungs-GmbH (Kaiserslautern, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Weiser)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Certino Mode, SL (Elche, Hiszpania).

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji polegającą na oddaleniu odwołania wniesionego przez interwenienta i stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego nr 734343 „RECARO” w całości;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 września 2012 r. w sprawie R 1761/2011-1;
- obciążenie OHIM i, w przypadku przystąpienia, interwenienta kosztami niniejszego postępowania i postępowania odwoławczego przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: Słowny znak towarowy „RECARO” dla towarów z klas 10 i 25 — wspólnotowy znak towarowy nr 734343

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Certino Mode, SL

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: Stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylenie zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 15 rozporządzenia Rady nr 207/2009;
- Naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009 w związku z zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji nr 2868/95; oraz
- Naruszenie art. 75 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2012 r. — AXA Versicherung przeciwko Komisji

(Sprawa T-526/12)

(2013/C 32/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AXA Versicherung AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: C. Bahr, S. Dethof i A. Malec, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji odmownej;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności części zaskarżonej decyzji odmownej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje dorozumiane odmowne decyzje Komisji, które dotyczą złożonych przez stronę skarżącą wniosków potwierdzających o dostęp do akt Komisji w sprawie COMP/39125 — szkło samochodowe.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku konkretnej i indywidualnej oceny żądanych dokumentów na podstawie art. 2 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾

— Strona skarżąca podnosi w tym miejscu, że Komisja nie wypełniła ciążącego na niej na mocy art. 2 i 4 rozporządzenia nr 1049/2001 obowiązku konkretnej i indywidualnej oceny żądanych dokumentów. Zamiast tego instytucja ta dokonała niezgodnej z prawem kategoryzacji wskazanych dokumentów na podstawie kryteriów formalnych.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie, a także art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001 poprzez odmowę dostępu do konkretnych dokumentów zawartych w aktach

— W ramach tego zarzutu strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła prawo, dokonując zbyt szerokiej wykładni zakresu zastosowania uregulowania wprowadzającego wyjątek zawartego w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Strona skarżąca stoi na stanowisku, że ani nie doszłoby do naruszenia interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, ani też Komisja nie mogła powołać się na ochronę celu śledztwa w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.

— Nie doszłoby także do poważnego naruszenia procesu podejmowania decyzji (art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001).

— Ponadto Komisja niesłusznie zaprzeczyła istnieniu przeważającego interesu publicznego w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 poprzez całkowitą odmowę dostępu do konkretnych dokumentów

— Strona skarżąca podnosi w tym miejscu, że Komisja nie udzieliła także dostępu do części wskazanych dokumentów, naruszając w ten sposób art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie zbadała, czy istniała możliwość udzielenia dostępu do części dokumentów, naruszając tym samym wymogi rozporządzenia nr 1049/2001.

- 4) Zarzut czwarty: naruszenie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie, a także art. 4 ust. 3 akapit drugi oraz art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 poprzez odmowę udostępnienia pełnego tekstu spisu treści akt Komisji

— W ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że Komisja dokonała zbyt szerokiej wykładni wyjątkowych okoliczności faktycznych wskazanych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 również w odniesieniu do wniosku strony skarżącej o udostępnienie pozbawionej zaciemnień wersji spisu treści. Strona skarżąca stoi na stanowisku, że również w tym wypadku nie mogłoby dojść do naruszenia interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, ani celu śledztwa w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.

— Strona skarżąca utrzymuje ponadto, że nie doszłoby do naruszenia prywatności osoby fizycznej w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2012 r. — Still przeciwko OHIM (Fleet Data Services)

(Sprawa T-534/12)

(2013/C 32/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Still GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Waller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 września 2012 r. w sprawie R 130/2012-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- zgodnie z art. 50 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem połączenie niniejszej sprawy z równolegle wniesioną skargą na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towa-

rowe i wzory) w sprawie R 4/2012-1 również z dnia 10 września 2012 r. dotyczącą zgłoszenia „Truck Data Services”, nr 009931429.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „Fleet Data Services” dla towarów i usług z klas 9, 12, 35, 36, 37 i 39 — zgłoszenie nr 9 931 387

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2012 r. — Still przeciwko OHIM (Truck Data Services)

(Sprawa T-535/12)

(2013/C 32/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Still GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Waller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 września 2012 r. w sprawie R 4/2012-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- zgodnie z art. 50 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem połączenie niniejszej sprawy z równolegle wniesioną skargą na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w sprawie R 130/2012-1 również z dnia 10 września 2012 r. dotyczącą zgłoszenia „Fleet Data Services”, nr 009931387.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „Truck Data Services” dla towarów i usług z klas 9, 12, 35, 36, 37 i 39 — zgłoszenie nr 9 931 429

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

— Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Scott przeciwko Komisji

(Sprawa T-366/00 RENV) ⁽¹⁾

(2013/C 32/41)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 24.2.2001.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-258/04 RENV) ⁽¹⁾

(2013/C 32/42)

Język postępowania: polski

Prezes Sądu zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 9.10.2004.

Postanowienie Sądu z dnia 4 grudnia 2012 r. — Rubinetterie Flero przeciwko Komisji

(Sprawa T-370/10) ⁽¹⁾

(2013/C 32/43)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 10 grudnia 2012 r. — Kronofrance i Kronoply przeciwko Komisji

(Sprawa T-560/11) ⁽¹⁾

(2013/C 32/44)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 14.1.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Icelandic Group UK przeciwko Komisji

(Sprawa T-35/12) ⁽¹⁾

(2013/C 32/45)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Lilleborg przeciwko OHIM — Hardford Sweden (Pierre Robert)

(Sprawa T-85/12) ⁽¹⁾

(2013/C 32/46)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Robert Group przeciwko OHIM — Hardford Sweden (Pierre Robert)

(Sprawa T-86/12) ⁽¹⁾

(2013/C 32/47)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 10 grudnia 2012 r. — Viasat Broadcasting UK przeciwko Komisji

(Sprawa T-210/12) ⁽¹⁾

(2013/C 32/48)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 14.7.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Niderlandy i ING Groep przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-325/12 i T-332/12) ⁽¹⁾

(2013/C 32/49)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie spraw połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 5 grudnia 2012 r. — Soltau przeciwko Komisji

(Sprawa T-333/12) ⁽¹⁾

(2013/C 32/50)

Język postępowania: niemiecki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 6.10.2012.

2013/C 32/44	Sprawa T-560/11: Postanowienie Sądu z dnia 10 grudnia 2012 r. — Kronofrance i Kronoply przeciwko Komisji	26
2013/C 32/45	Sprawa T-35/12: Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Icelandic Group UK przeciwko Komisji	26
2013/C 32/46	Sprawa T-85/12: Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Lilleborg przeciwko OHIM — Hardford Sweden (Pierre Robert)	26
2013/C 32/47	Sprawa T-86/12: Postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. — Robert Group przeciwko OHIM — Hardford Sweden (Pierre Robert)	27
2013/C 32/48	Sprawa T-210/12: Postanowienie Sądu z dnia 10 grudnia 2012 r. — Viasat Broadcasting UK przeciwko Komisji	27
2013/C 32/49	Sprawy połączone T-325/12 i T-332/12: Postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Niderlandy i ING Groep przeciwko Komisji	27
2013/C 32/50	Sprawa T-333/12: Postanowienie Sądu z dnia 5 grudnia 2012 r. — Soltau przeciwko Komisji	27

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL